Kicsi korukban a gyerekeim mindig a boltba akartak menni pénzért, mert azt látták, hogy a kasszában egy darabka papíros helyett sok csengő, csillogó érmét adnak nekünk. Nem értették, hogy ez csak a maradványa annak, amivel mi fizettünk. Milyen drámai és egyben bájos gyermekszemmel néz sok felnőtt is mindarra, amit adhat és amit kaphat!

Milyen sokak szíve és elméje van annyira tele az érmék vágyával, hogy nem marad benne hely nagyobb érték számára. S ha véletlenül megajándékozottá válnak mégis vele, nem tudnak vele mit kezdeni, el is csak akkor fogadják, ha meglátják benne a fantáziát, hogy valami úton váltópénzekre cserélhetik…

S ha még azt is mondják, hogy „az idő pénz”, akkor idő helyett ugyan mire van szüksége ennek a világnak az értékrend-váltáshoz? Mikor válik annyira felnőtté az ember, hogy annak az értékét is felismerje, amivel megfizet a kicsinyes vagyokért? (vagy vágyakért? vagy vagyonért? melléütöttem a billentyűzeten? :)